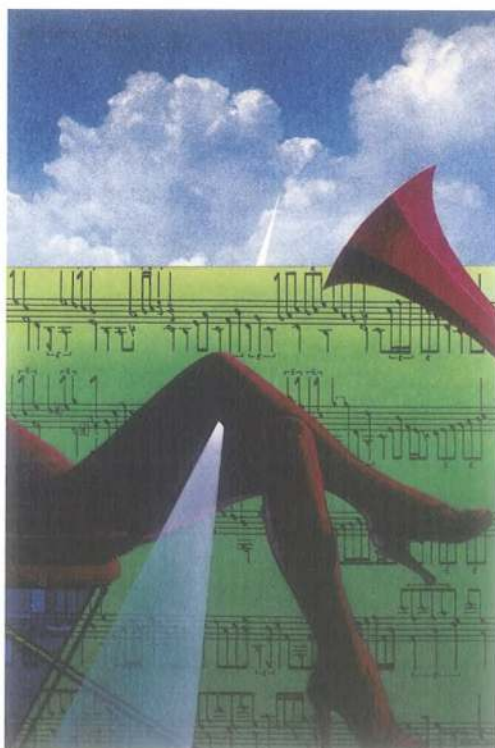

J. BOTELLA, V. A. ESTELLÉS, S. ESPRIU
M. MARTÍ I POL, S. MIMICA,
I. CLARA SIMÓ, J. VALLS

ANTONI MIRÓ, VIVACE: PINTURA I POESIA

CENTRE CULTURAL D'ALCOI

ANTONI MIRÓ, VIVACE: PINTURA I POESIA

CENTRE CULTURAL D'ALCOI
DIRECTOR GERENT: JORDI BOTELLA MIRÓ

ARTS PLÀSTIQUES
DIRECTOR: ANTONI MIRÓ
CONSELL ASSESSOR:
ARCADI BLASCO
J.A. BLASCO CARRASCOSA
MANUEL BOIX
ROMÀ DE LA CALLE

A OVIDI MONTLLOR

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

PORTADA: ESCOLTEU L'OVIDI 1995 (ACRÍLIC-TAULA 98 x 68)
© DELS AUTORS
© CENTRE CULTURAL D'ALCOI
© AMB-DISSENY
ARTS GRÀFIQUES ALCOI, S.A.
DIPÒSIT LEGAL: A-1.719-1997

LA LLETRA AMB IMATGES ENTRA

Es un fet indiscutible la fascinació dels pintors pels poetes i a l'inrevés. L'origen d'aquest matrimoni potser procedeix de les mancances que ambdós creadors pateixen.

Els pintors perquè necessiten d'una articulació —oferida per la lingüística a través de la morfologia i, sobretot, de la sintaxi— que lligue volums, colors i línees per esdevenir un cos real. I els poetes perquè són conscients que la suma de fonemes en compte de sentit pot dur només soroll si no hi ha una possibilitat de suggerir una "visió" per damunt de les limitacions que imposa la combinació de l'abecedari i el silenci.

De la compensació recíproca entre el poema i la imatge brolla aquesta convivència que ha donat excel·lents resultats per a la història de la literatura i de les belles arts.

Antoni Miró sempre ha generat una aproximació dels poetes a la seua obra. Algunes voltes ha estat producte de la seua capacitat per despertar en l'escriptor un univers que enriqueix la realitat que l'envoltava; altres naixia de la relació amistosa entre tots dos o de les sensacions que colpien les retines dels autors.

Tos tres casos coincidien en esperonar unes veritats ecumèniques que des dels seus inicis han enlairat el pinzell d'Antoni Miró: la solidaritat, la denúncia de tota injustícia i arbitrarietat, contemplació desacralitzada de l'art, la defensa del medi ambient... Un grapat de sentiments bàsics que omplien l'esguard dels poetes, massa voltes emboïregats per l'esforç de la retòrica en aproximar la lletra a la cosa en si.

Llavors és quan, mercè a aquesta òsmosi entre el llenç i el vers, l'artista deixa la seua condició de poeta o pintor per ser allò que abans de tot és: un ciutadà que aporta la bellesa com a servei públic.

Així s'entén que la relació dels poetes amb l'obra d'Antoni Miró vaja més enllà de la simple exègesi per situar-se en l'àmbit de l'expressió més pura. Aquella que naix, com la pintura de l'autor alcoià, del fons del cor i va dirigida a totes les persones.

EL PI DE LES TRES BRANQUES

Biblioteca vària
del Principat, València i les Illes

VOLUMS II - III

A Antoni Miro'
l'energic i perceptiu Artista
que a través d'un gran art
se sap mirar el MÓN en un doble pla
Joan Coromines

4-1-1989

Joan Coromines
LLEURES I CONVERSES D'UN FILÒLEG

L ' H O M E Q U E P I N T A

A Antoni Miró

I

L'home que pinta aixeca els ulls i mira.
Davant seu troba un llenç. Darrere
Res. I enmig de tot ell sol, amb els rostres
Que el temps torna a la vora de cada home
Amb quitrà dels vaixells i ossos de peix.

II

L'home que pinta escolta ara el batec
Del seu cor, i en un gest mecàmic palpa
El trànsit de la sang al llarg del cos.
En una mà el camí pel vast desert:
La incògnita. I en l'altra la certesa
De l'ésser acarat al propi alé:
Ell. Ja en l'enforcall dubta entre el viatge
-I el gran risc de la blanca superfície-
O l'auscultació dels sentiments.

III

L'home que pinta alça
El braç, mulla el pinzell, s'acosta al llenç.
Ha triat el viatge. A partir d'ara
Farà camí amb el queviure just:
Carregarà només amb el propòsit
De contar, si algun dia torna a casa,
Com la fam és l'escola de molts nens.
Com s'aprén l'aritmètica als camps
D'extermini i la llengua en l'exili.
Com un capgros fa lleis que un soldat boig
Obeïx.

Com el sexe esdevé càrrec,
La raça fosc destí.

Com fer del barri
Frontera, de l'ofici menyspreu,
Dels diners catecisme.

Com celebrar
Déus i sacrificar homes.

Com la Història
Està escrita amb el fum de les batalles,
L'Art perfuma sepulcres, l'Acadèmia
Dicta i la gent ignora.

Com la Tècnica
Es donzella enganyada pel Mercat,
El progrés fill del Monstre Frankenstein
I el Futur Hipoteca.

Com riure
Per no plorar.

Com l'arbre pot donar

Ombra i tan sols és foc, no escalfa, crema.
No assenyala el camí, cega les bèsties,
Desfa la casa.

Com tindre un país

Es com no tindre res si vas a casa
I han canviat el pany. Forces la porta
I t'empresonen. Parles no t'entenen.
Crides: "casa, arbre, foc!". I escoltes: "fora!".

IV

L'home que pinta baixa el braç i torna
Al principi. L'envolten nens etiòps,
Reis tronats, les esquadres de la mort.
Tota una enciclopèdia estètica
Que consagra el fetitxe. L'acrobàcia
Del Capital amb un codi tan negre
Com el d'una taràntula.

Entre el llenç i ell

Habita tota aquesta turba
Desarrelada, anònima i eterna,
També la terra verge, el paradís,
La pluja i l'aviram. La servitud,
L'hivern nuclear, l'home-llop, l'infern.
Quan ell pinta, doncs, diu allò que els altres
silencien, per víctimes o còmplices.
Assenyala el botxí, disfressa mòbies,
Salva el tigre, alça el braç contra el bulldozer.
Després calla. Perquè l'home que pinta
Perd la seua veu per donar-la als altres.
Així el viatge és sols deseiximent
I la seua obra esforç per explicar
El vell caos, ometre fanfàrries
I donar sentit a l'experiència.

V

L'home que pinta tanca els ulls, l'embolca
La pau dels innocents. El matí
S'esgola per la serra i la plaça
Les pomes, el pa i els crits del vinater
Tracen òrbites en un món perfecte.
El primer sol rebotja en les façanes,
S'emmiralla als estanys i entra a les fàbriques.
Tot està en ordre quan l'home que pinta
S'adorm: ara somia.
Va sol per una blanca superfície
I alhora que camina els peus dibuixen
Guerres, vaixells, l'el·lipse dels dofins,
L'aspre silenci de les multituds.
Els altres. Tot allò que no essent ell
Viu en cada persona, fet o cosa
Sempre que el groc malson de la història
Crea monstres que la raó no explica.

(...) viu i pinta en altea. altea és beniarjó. toni miró és ausiàs march. ell no ho sap i convé que no li ho diguen no es pose massa emfàtic. convé mantenir-ho en secret. en rigorós secret. ovidi ho sap i no vol parlar d'això. em sembla que ho sap més gent però ningú no vol dir ni pruna. quan estiga a les seues acaballes quan s'estiga morint una altra vegada davallará a valència contestará al requeriment epigramàtic de bernal fenollar aquell honrat fill de puta i poc després morirá al carrer dels cabillers. però de moment ni xut. a callar tot el món. (...)

Vicent Andrés Estelles 1973
(del llibre "Antoni Miró", inèdit)

M Ó N D ' A N T O N I M I R Ó

En homenatge al gran artista alcoià.

Molt a migjorn del nostre país rar,
aguaita nit un solitari far.

El bleix del sofriment el va sotjant,
ones endins, a l'hora del foscant.

Ell em segueix en l'aspre desconhort
de vanament lluitar contra la mort.

—Les mans amb gruix de cordes m'han lligat
quan als senyors demano llibertat.

—No puc fer res per ajudar ningú,
perquè jo sóc tan desvalgut com tu.

Però sense descans, amb viu clamor,
em serviran la forma i el color.

És un combat que mai no vol repòs.
Hi deixo l'esperit, el moll de l'os.

—Entona, doncs, un càntic triomfal
damunt abismes guardadors del mal.

Heu ben guanyat, clars ulls, lluny de cap vesc,
tan sols esbatanats a l'aire fresc.

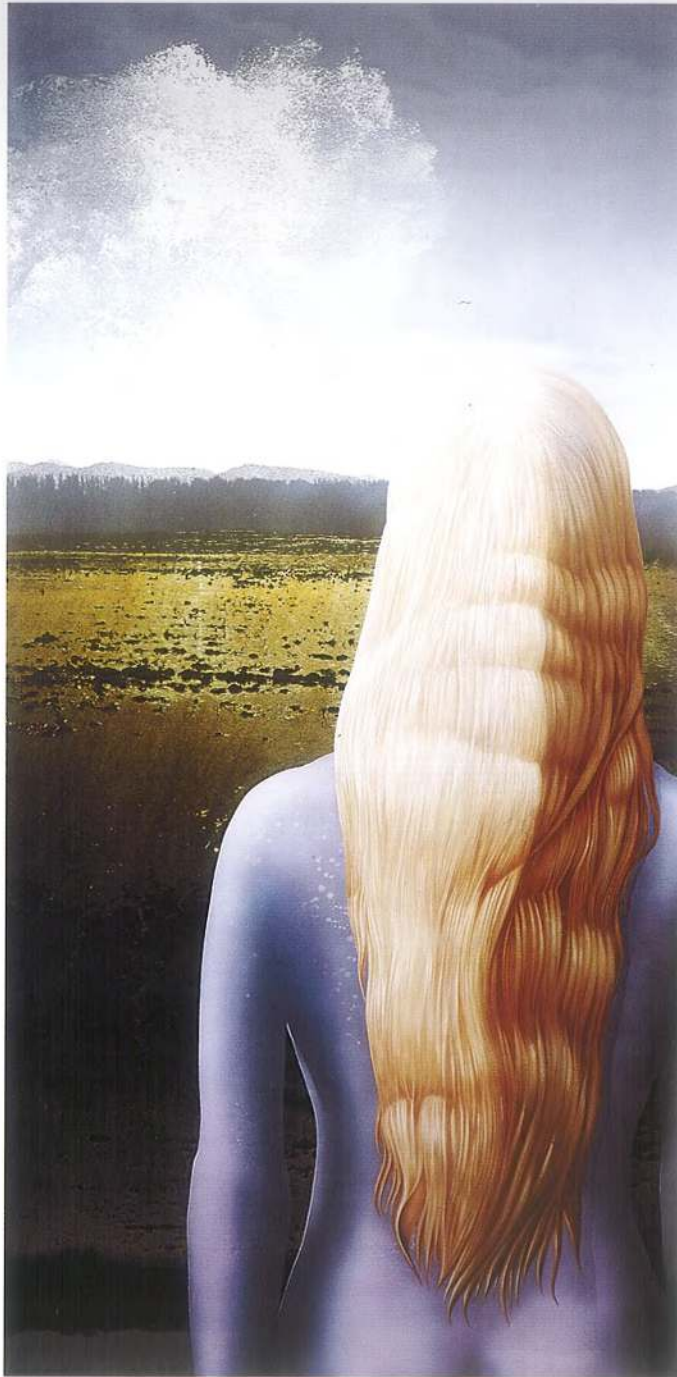
I sentiràs com l'ala de l'ocell
t'uneix, al blau, al nom d'un poble vell.

POEMA D'AMOR, 1992 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68)

SIRENA D'AIGUAMOLL, 1992 (ACRÍLIC-TAULA 200 x 100)

ZEBRES ESCAPOIS, 1994 (ACRÍLIC-TAULA 98 x 136)

PASSAREL·LA ANATEMA, 1994 (ACRÍLIC-TAULA, 200 x 200)

OIL COMPANY, 1995 (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 200)

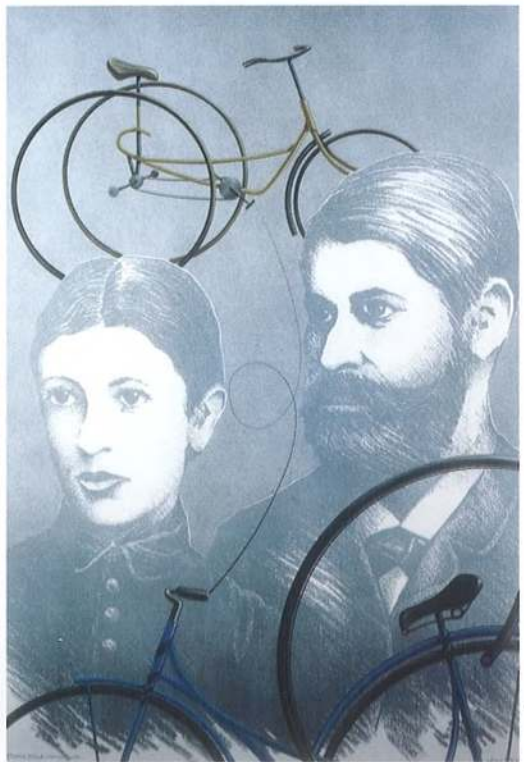

ANDRÓMINA (ACRÍLIC-LLENG, 200 x 200)

NORAI 11 DE SETEMBRE 1995 (ACRÍLIC-TAULA, 200 x 200)

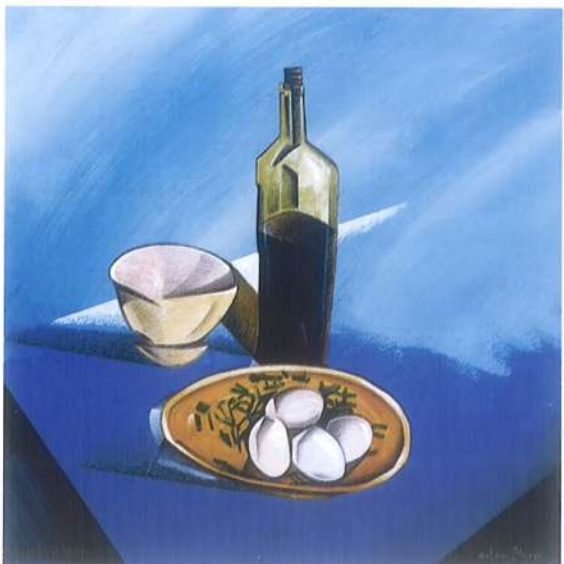

TRAS-ESMOLET, 1996 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68)

DIALÈG, 1996 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68)

BICI MANYÀ, 1996 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68)

MARTHA, FREUD I CERCLES, 1995 (ACRÍLIC-TAULA, 98 x 68)

BICI-KARLSRUHE, 1997 (ACRÍLIC-TAULA, 45 x 45)

OBJECTES DE GRIS, 1997 (ACRÍLIC-TAULA, 45 x 45)

MITJA AMPOLLA, 1997 (ACRÍLIC-TAULA, 45 x 45)

BICI-PISA 1997, (ACRÍLIC-TAULA, 45 x 45)

BICI DINÀMICA, 1997 (PINTURA-OBJECTE, 80 x 160 x 24)

BICI DE PASSEIG, 1997 (PINTURA-OBJECTE, 80 x 160 x 28)

PINTURA-OBJECTE, 1997 / RETRAT A. MIRÓ PER DANIEL GARCÍA-SALA.

ESBÓS DE LLETRA A ANTONI MIRÓ

Toni Miró, que dic, escolta això:
la impertinent verbositat del temps
és un parany devastador i obscè
i tu que ho saps passes de llarg i escrius,
lúcidament, part dellà del mirall.
Minucios, dibuixes clarobscur
damunt la pell cansada i vehement,
perquè la llum penetri pel teixit
incert dels anys i escampi claredats
molt més enllà de l'horitzó fal·laç
d'aquest vaivé d'un viure trepidant
sempre abocat a l'anorreament.
¿De quin secret pou de silenci treus
el lluminós i perennal sentit
de cada gest, de cada moviment?
Astut i greu, ¿t'absentes del brogit
per convertir qualsevol traç en foc
i esdevenir més tendre i reptador,
o bé descrius paràboles de vent
per incitar la pluja i el neguit
a definir correctament el rumb?
Simbols i espai combinen el desig,
l'esclat del roig i el sentiment del blau
que només tu saps mestrear, discret,
per desvetllar l'enigma tortuós
de qualsevol misteriós esguard
i així desfer, sense ni moure els dits,
tot l'enfilall d'adverses solituds
que com un jou ens lliga i ens sotmet.
Pregunto molt i tu sempre respons
i és seductor dialogar amb el buit
de mi mateix cap on m'atreus, tossut
com un infant solemne i desimbolt.
Pregunto mol i em fa de tornaveu
la nuditat del cos i de la ment
que cap mirall no encerta a reflectir
fora d'aquell que m'ofereixes tu.
Et penso lluny, Toni Miró, i escric
desavesat de tot, tancant els ulls
força sovint per no trencar l'embruix
i aprendre'm més, com qui desfà camí
per repensar la nosa del futur
sense el temor de tòpics sobresalts.
Et penso lluny, Toni Miró, i escric
desavesat de to, tancant els ulls
força sovint per no trencar l'embruix
i aprendre'm més, com qui desfà camí
per repensar la nosa del futur
sense el temor de tòpics sobresalts.
Et penso molt, amic llunyà, i em plau
conversar amb tu silenciosament
per convertir la quietud en cant
i guanyar espais de música subtil.
Tot s'esdevé prement la solitud,
configurant ardidament els mots,
renunciant a l'oripell i al fast
per assolir l'esclat essencial:
tot s'esdevé de claredats endins
i el repte, el crit, la turpitud i el goig
no són sinó d'aurèola del llamp
amb què podem, potser, combatre el vell
parany del temps, verbós, impertinent
i, al capdavant, obscè i devastador.

LA XIQUETA AMB ARRACADES

Dedicat a l'art
d'Antoni Miró

I

Xiqueta amb arracades
ocells de fusta
d'Amèrica del Sud o de la Xina
camina pel carrer
petita, trista cara
ulls que res veuen
Sa mare té
pressa
els seus llavis són prims.

No ens coneixem
però la trobe
cada dia.

II

Xiqueta amb ocells de fusta
gronxant-se entre els graons,
llarga faldilla negra
camina pel carrer.

Sa mare li diu:
—Dona't pressa!
Arribarem tard!
Van a l'hospital.

III

Han trobat la xiqueta morta—
ho va dir el diari.
En unes escales... uns ocells intenten volar.
En una foto
petita cara seriosa,
ocells de fusta.

IV

On anaren els ocells?

P E R A A N T O N I M I R Ó

Per a Antoni Miró, el millor
pintor del món.

Quan la llum és a dintre
esclata en el llenç, fàcilment,
i en fa corbes sensibles, algun
rostre, una albada daurada
i una dona ajaguda, oferint-se.

Quan el foc és a dintre
i bull, i els colors es
disposen tots sols, cadascun
en la forma escaient, i
voldries plorar quan ho
mires, i cridar. I fer un pas.

Quan la vida és a dintre
i Toni la veu, fit a fit,
i d'un glop beu la terra
i la pàtria, i la posa en la
tela. Et foraden la pell
els ullots de Picasso, i
el dolor de l'oprobí.
Mortadelo fa llengots
als jerarques centrals
—acer i gel la mirada mortal—.

Quan el talent és endins
i és tan fàcil pintar, pulcrament,
el batec del nítid perfil
d'uns malucs que semblen de carn.

Quan s'és Antoni Miró, un pintor que
fabrica el misteri de l'art,
pam a pam, i jo el veig
i m'agrada mirar devanida
la gent i dir en veu alta:
"Veieu? Doncs és amic meu...".

ISABEL CLARA SIMÓ
Barcelona, maig del 1987

AL · LEGORIA D'ANTONI MIRÓ

El món multicolor que tu has creat
el salva de la boira i la mentida.
No sé si has descobert la veritat,
però els teus ulls s'han fet la caramida
d'un magnètic oracle tan immens
que renova a tothom els sentiments.

Com simple acòlit del teu art diria
que acate la destresa i el combat
abrivat entre joia i elegia,
tan ple de llum i originalitat,
i ets autòcrata just d'un horitzó
que s'equilibra en tu, Antoni Miró.

La ferma juvenesa que ens has dut
clarifica el camí en invicte esclat.
El teu art és un clam de multitud.
Segueix el fil que mai no s'ha trencat.
I has acusat falcons com a desgràcia
encenent el renec amb eficàcia.

Dels rovells i arcaïsmes més roïns
has tret el crit, la força i la clàrícia
i contra els averanys plens de verins
has acusat els talls de la injustícia.
I tot amb la Pintura per bandera
airejat per un clam sense frontera.

Has plasmat, entre l'odi i la tenebra,
el tràngol sangonós de la dissort
i el banús ètnic de la raça negra
on fa la impunitat soplui de mort.
Tu has percaçat la llàgrima perduda
dels que pereixen sense cap d'ajuda.

El món està per aclarir encara.
La política baixa el té captiu
de la grisa maranya en que es prepara
el bàrbar holocaust definitiu,
mentre el colom, la creu i les cançons
canten la pau darrera dels canons.

Però el teu al·leluia sap capir
la gràcia novella per damunt
de tota brossa, perquè el teu respir
pren de l'aire del poble el fons profund.
Sempre seràs així, farcit d'amor,
pintor de llibertat sense foscó.

Antoni, l'alcoià: si encoratjat
enarbores pinzell i dins la testa
t'il·lumina el fulgor més inspirat
plasmant, sens fre, la intrèpida protesta,
jo et lloco la propícia valentia
del teu art contra tanta tirania.

JOAN VALLS I JORDÀ
Alcoi, 2 de juliol del 1986

A N T O N I M I R Ó

Naix a Alcoi en 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmo. En 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. En gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-72) i en 1972 el "Gruppo Denunzia" en Brèscia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, així com els premis i mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del sofriment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofigurativisme, amb un missatge de crítica i denúncia que, als setanta, s'identifica plenament amb el moviment artístic "Crònica de la realitat", inserit dins de les corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents etapes o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Negra" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-90) i "Vivace" des de 1991, rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exclusivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de "conscienciació de la pintura", on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu llenguatge plàstic particular, que no s'exhaureix en ser un "mitjà" per a la comunicació ideològica sinó que de comú acord es constitueix en registre d'una evident comunicació estètica.

PUBLICACIONS DEL CENTRE CULTURAL D'ALCOI

- 1983 1. HOMENATGE A JUAN GIL-ALBERT (2ª Edició).
*2. EUSEBI SEMPÈRE. Pintura-Escultura Gràfica.
*3. PROGRAMACIÓ MAIG 83.
*4. ANTONI MIRÓ. Cartells.
*5. PROGRAMACIÓ JUNY 83.
*6. MANUEL BOIX JOSEP PALACIOS. Inventari-Pintura.
- 1984 *7. ART ALCOIÀ/GENERACIÓ 80. Plàstica.
*8. TOT RECORDANT JOAN MIRÓ.
9. SALVADOR SORIA. Pintura-Escultura.
*10. FAUST OLZINA. Fotografia.
11. SENTO MASIA. Pintura.
12. II JORNADES D'HISTÒRIA ALCOIANA.
13. ART VALENCIÀ 84. Plàstica.
14. ESCOLA BELLES ARTS D'ALCOI. Curs 83-84.
15. MEMÒRIA CURS 83-84.
*16. ARCADI BLASCO. CERÀMICA.
17. III JORNADES D'HISTÒRIA ALCOIANA.
*18. III CERTAMEN DE GUITARRA CIUTAT D'ALCOI.
19. JOANA FRANCÉS. Pintura.
20. PABLO SERRANO. Escultura.
- 1985 *21. RAFAEL ARMENGOL. Pintura.
22. MIGUEL ORIOLA. Fotografia.
23. ART ALCOIÀ/GENERACIÓ 50. Plàstica.
24. ANZO. Pintura-Escultura.
25. JOSEP CARBONELL. Fotografia.
*26. PROGRAMACIÓ. 1985.
27. JAUME ARAGONÉS. Pintura.
28. ENRIC SOLBES. Pintura.
29. CRESPO COLOMER. Fotografia
30. AMADEU GABINO. Escultura.
31. ANTONI TÀPIES. Gravats-Pintats.
32. HOMENATGE EUSEBI SEMPÈRE. Plàstica.
33. CERÀMICA POPULAR. Alfars.
- 1986 34. XAIME QUESSADA. Pintura.
35. JOSEP GRAU-GARRIGA. Tapís.
36. I CERTAMEN LITERARI "MIGUEL HERNÁNDEZ".
37. NÉSTOR BASTERRETXEA. Escultura.
38. RAFAEL CONOGAR. Pintura-Escultura.
39. I PREMI DE COMPOSICIÓ MUSICAL "CIUTAT D'ALCOI".
- 1987 40. IV JORNADES HISTÒRIA ALCOIANA: LA PREMSA.
41. ART VALENCIÀ-87.
42. MEMÒRIA. 1984-1987.
43. HOMENATGE JOAN VALLS.
- 1988 44. MANOLO ANTOLÍ. Pintura.
45. JOAN MIRÓ. Pintura-gravats.
46. AURÈLIA MASANET. Tapís.
47. GUINOVART. Pintura.
48. BORDAS. Pintura.
49. HERNÁNDEZ PIJOAN. Pintura.
50. ESCOLA BELLES ARTS D'ALCOI.
51. ART-SUD. Plàstica.
52. IMATGES DE NICARAGUA. Fotografia de Castillejos.
*53. ANTONI MIRÓ. Pintura.
54. CENTENARI FERNANDO PESSOA, 1888-1988.
- 1989 55. FAUST OLZINA. Fotografia.
56. JOAN GENOVÉS. Pintura.
57. PACO GRAU. Fotografia.
58. ENRIC MESTRE. Ceràmica.
59. ALEXANDRE SOLER. Disseny.
60. ISMAEL BELDA. Escultura.
61. NOU ART ALCOIÀ. GENERACIÓ 70. Plàstica.
62. HOMENATGE A JORDI VALOR.
63. NÉSTOR BASTERRETXEA / RICARDO LGARTE. Escultura.
- 1990 64. BRUNO RINALDI. Aiguaforts.
65. ANDREU ALFARO. Escultura.
66. LA MAÇONERIA A L'ESTAT ESPANYOL.
67. MIGUEL ABAD MIRÓ. Pintura.
*68. SANT JORDI EN LA FILATÈLIA I NUMISMÀTICA.
69. BEATRIZ AURORA CASTEDO. Pintura.
70. JOAN BROSSA. Poesia visual.
71. MARICARMEN NARANJO. Ceràmica.
72. ESCOLA DE BELLES ARTS D'ALCOI. 1988-90.
73. JOVE ART ALCOIÀ/GENERACIÓ 90. Plàstica.
74. ART D'ITÀLIA. Pintura. Dibuix. Gravat.
75. TIRANT L'INFANT.
76. BERTOMEU FERRANDO. Poesia visual.
- 1991 77. A JOANA FRANCÉS. Homenatge El Paso i Art-Sud.
78. MARISA GONZÁLEZ. Pintures electrogràfiques.
79. SIXTO MARCO. PINTURA 1950-1990.
80. MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
81. ALBEROLA. Pintura.
82. JUST CUADRADO. Pintura.
83. RAMÓN MOLINA. Pintura-Gravat.
84. AZORÍN. Dibuix.
85. INTERLUDIS. ART ALCOIÀ. Plàstica.
86. XAVIER LORENZO. Pintura.
- 1992 87. VICENT RODES. Pintura.
88. MARIA CHANA. Pintura.
89. MASTROIANNI. Gràfica.
90. ESBART ZERO. Plàstica.
91. II MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
92. ROC CANDELA. Pintura-Dibuix.
93. JOSE HERNÁNDEZ. Dibuix-Gràfica.
94. GUILLERMO BELLOD. Pintura.
95. ESCOLA DE BELLES ARTS D'ALCOI, 1991-92.
96. L'ART AVUI A LA MARINA. Plàstica.
97. ESTIMAT JOAN. Homenatge a Joan Fuster.
98. GERARDO RUEDA. Pintar amb paper des del 1949.
- 1993 99. PILAR DOLZ. Aiguaforts.
100. ANTONIO SUÀREZ. Pintura.
101. EN-TORN HOLOGRAFIA.
102. III MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
103. CREATURES.
104. J. M. CALLEJA. Passatges d'Aigua.
105. LLORENS FERRI. Pintura.
106. EDUARD LASTRES. Escultura.
107. L'ENVIRONNEMENT DE GRAU-GARRIGA.
108. L'ESPAI DE MOISÈS GIL. Escultura.
109. QUATRE SENYALS.
110. LA MATÈRIA EXPRESSIVA D'ARCADI BLASCO. Ceràmica.
111. COSMOS. Poesia Visual.
- 1994 112. LLETRES DE TRENCAMENT.
113. FET A EUROPA. Plàstica.
114. IV MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
115. GEOMETRIES DE MÀRIUS CANDELA. Collage.
116. 33 COPS DE DAUS. Escultura.
117. ESCOLA DE BELLES ARTS D'ALCOI, 1993-94.
118. XIST XIST, QUE VÉENEN QUE VÉENEN. Art Alcoià.
119. PABLO DEL BARCO LA PARALLA LA MÚSICA PINTADA I EL SILENCI.
120. INTIMITAT ALLEGÒRICA DE VENTO. Pintura.
- 1995 121. ART D'UCRAÏNA. Pintura - Gràfica - Dibuix.
122. PICASSO "SUITE VOLLARD". Aiguaforts.
123. W. RAMBLA - M. SAFONT. Pintura - Ceràmica.
124. ANTOLÒGICA DE POLÍN LAPORTA. Pintura.
125. DES DE LA TERRA BLANCA.
126. V MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
127. MISCELLÀNIA PLÀSTICA D'ALACANT.
128. NOVA GRÀFICA MEXICANA.
129. ABAD MIRÓ-LLUÍS SOLBES. HOMENATGE.
- 1996 130. LA PINTURA ARRAN DE TERRA D'ALBERT AGULLÓ.
131. DEL NORD, SINGLADURA DE FERRO I PAPER.
132. FINA LLÀCER I ALFONS SAURA. Pintura - Ceràmica.
133. JARQUE. IMATGES VISCUEDES. Fotografia.
134. VI MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
135. ESCOLA DE BELLES ARTS D'ALCOI. Plàstica.
136. ESCLATS. Plàstica.
137. BRUNO RINALDI, FRAGMENTES DE MEMÒRIA. Pintura.
138. I MOSTRA BIENNIAL D'ART D'ALCOI. Plàstica Internacional.
- 1997 139. ZINGRAFF: DE LA RAÓ A L'EMOCIÓ. Plàstica.
140. GOYA "CAPRICHOS I DISPARATES".
141. SOLBES ARJONA - ALBERDRÍ. Pintura.
142. FELIPE VALLEJO. Pintura.
143. VII MOSTRA DE TEATRE D'ALCOI.
144. ESPAI AUSIÀS MARCH.
145. NIEBLA: EMOCIÓ I MADURESA.

*Exhaurit

ANTONI MIRÓ, VIVACE: PINTURA I POESIA

DESEMBRE 1997 - GENER 1998

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

CENTRE CULTURAL D'ALCOI
AV. PAÍS VALENCIÀ, 1 - TEL.: 554 41 22 - 03801 ALCOI

146